

Sygn. akt II KO 75/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **B. W.**

oskarżonej z art. 284 § 2 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 3 grudnia 2014 r.,

wniosku zawartego w postanowieniu Sądu Rejonowego w C.

z dnia 17 września 2014 r., sygn. akt II K [...],

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 kpk

p o s t a n o w i ł

wniosek uwzględnić i sprawę przekazać do rozpoznania

Sądowi Rejonowemu w W.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C. postanowieniem z dnia 17 września 2014 r., sygn. akt II K [...], w sprawie oskarżonej B. W., wystąpił z inicjatywą (ponowną) do Sądu Najwyższego o przekazanie opisanej sprawy Sądowi Rejonowemu w W., jako równorzędnemu, motywując to stanem zdrowia oskarżonej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w C. zasługuje na uwzględnienie.

Z akt sprawy wynika, iż u oskarżonej zdiagnozowano znaczny ubytek wzroku, a komisja lekarska w dniu 26 listopada 2009 r. orzekła, że B. W. jest trwale

niezdolna do samodzielnej egzystencji, stąd też wymaga stałej lub długotrwałej opieki, bądź pomocy innej osoby (k. 101-102). Jak wynika ze złożonego przez oskarżoną pisma, na co zwraca uwagę Sąd Rejonowy w postanowieniu, w bieżących potrzebach pomagają jej asystenci osób niepełnosprawnych, przy czym w wypadku dojazdu poza W. owa pomoc może być świadczona do odległości 50 km od centrum miasta (k.134, k. 140). Jednocześnie z opinii biegłego, powołanego przez Sąd, wynika iż samodzielny dojazd B. W. do C. jest niemożliwy, może ona za to stanąć przez sądem właściwym z uwagi na jej miejsce zamieszkania. Biegły uznał, że w przypadku dojazdu przez oskarżoną do C. winna ona korzystać z opieki osoby trzeciej. Asystent osoby niepełnosprawnej pomoc taką może świadczyć do odległości 50 km od centrum miasta, tymczasem w rozważanym przypadku oba miasta (C. – W.) dzieli odległość prawie 100 km, co wyklucza możliwość skorzystania przez oskarżoną z takiej pomocy.

Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, iż przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wtedy, gdy realnie występują okoliczności, które mogą stwarzać uzasadnione przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym sądzie lub też wówczas, gdy realne jest zagrożenie sprawnego i szybkiego przeprowadzenia postępowania sądowego, w tym w ogóle wydania orzeczenia kończącego postępowanie karne. Jeśli więc jedyną możliwością niedopuszczenia do takiego stanu rzeczy jest odstępstwo od zasad wyznaczających właściwość sądu, to sprawę należy przekazać takiemu sądowi równorzędnemu, przed którym będzie mogła ona się toczyć.

W związku z powyższym, należy stwierdzić, że określona art. 37 k.p.k. przesłanka przekazania rozważanej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu została spełniona. Dla realizacji postulatu szybkości postępowania sądowego niewątpliwie niezbędna jest obecność oskarżonej B. W. na rozprawie, co wydaje się być możliwym do spełnienia jedynie w wypadku przekazania sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W..

Kierując się powyższymi względami orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.